

Kitab Daniel - Saratus Opat Belas

Generasi Panungtung: Muka Kalangenan Minuhan Nubuat Yehezkiel jeung Panyegelan 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Turunan anu nyaksian datangna cilaka katilu, dina 11 Séptémber 2001, nyaéta turunan panungtungan dina sajarah bumi. Petikan tina Ezekiel anu netepkeun bebeneran ieu ku kaum Miller dipikaharti minangka patalina langsung jeung misil sapuluh parawan, ku sabab éta ogé jeung Habakuk pasal dua. Dina sajarah éta, titingalian dina Habakuk pasal dua, anu “moal lila deui tunda,” sarta anu kacumponan dina 22 Oktober 1844, ngagambarkeun ti heula hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat. Tapi nubuat Ezekiel ngeunaan titingalian anu moal dipanjangkeun deui téh kacumponan kalayan sampurna dina sajarah pamegelan saratus opat puluh opat rébu, anu dimimitian ku datangna cilaka katilu, dina 11 Séptémber 2001.

Jeung timbalan PANGERAN sumping ka kaula, saur-Na, “Eh anak manusa, paribasa naon ari anu maraneh boga di tanah Israil, pokna, ‘Poé-poé téh dipanjangkeun, jeung unggal tetenjoan gagal’? Ku sabab kitu bejakeun ka maranehna, kieu timbalan Gusti ALLAH: Kami baris ngeureunkeun ieu paribasa, sarta maranehna moal deui ngagunakeunana jadi paribasa di Israil; tapi bejakeun ka maranehna, ‘Poé-poé geus deukeut, jeung kasorangna unggal tetenjoan.’ Sabab moal aya deui tetenjoan anu hampa atawa ramalan anu ngeugeuh di jero kulawarga Israil. Sabab Kami teh PANGERAN: Kami bakal ngandika, jeung kecap anu ku Kami diucapkeun bakal kajadian; eta moal dipanjangkeun deui; sabab dina mangsa maraneh, eh kulawarga anu barontak, Kami bakal ngucapkeun kecapna, sarta ngalaksanakeunana, kitu timbalan Gusti ALLAH.” Geus kitu timbalan PANGERAN sumping deui ka kaula, saur-Na, “Eh anak manusa, ieu, maranehna ti kulawarga Israil nyebut kieu, ‘Tetenjoan anu ku manehna ditempo téh pikeun loba poé ka hareup, jeung manehna ngaramalkeun ngeunaan mangsa-mangsa anu masih jauh.’ Ku sabab kitu bejakeun ka maranehna, kieu timbalan Gusti ALLAH: Teu aya deui hiji-hiji kecap Kami anu bakal dipanjangkeun, tapi kecap anu geus ku Kami diucapkeun bakal kajadian, kitu timbalan Gusti ALLAH.” Yehezkiel 12:21–28.

Sadaya nabi nyarita ngeunaan poé-poé panungtungan, jeung “tetempoan anu sia-sia” sarta “ramalan anu ngarayu” “di jero kulawarga Israil,” nyaéta hujan ahir palsu, hiji amanat “karapihan jeung kaamanan,” anu nyebutkeun yén “tetempoan anu anjeunna tingali téh pikeun loba poé anu bakal datang, sarta anjeunna ngaramalkeun ngeunaan mangsa-mangsa anu masih jauh.” Ieu téh “perdebatan” Habakuk, sabab jalma-jalma anu ngembarkeun “tetempoan anu sia-sia” ngabantah “tetempoan anu anjeunna tingali”. Maranehna ngaku yén “Tetempoan anu anjeunna tingali téh pikeun loba poé anu bakal datang, sarta anjeunna ngaramalkeun ngeunaan mangsa-mangsa anu masih jauh.” Para utusan amanat karapihan jeung kaamanan ngaku, “poé-poé dipanjangkeun, sarta unggal tetempoan gagal,” da bukannya anjeunna mémang ngaramalkeun 18 Juli 2020? Para utusan tina “tetempoan anu sia-sia” ogé diidentifikasi ku Ezekiel dina dua ayat kahiji tina éta pasal.

Firman PANGERAN ogé sumping ka kuring, kieu saur-Na, Anak manusa, maneh cicing di tengah-tengah kulawarga anu murtad, anu boga panon pikeun ningali, tapi teu ningali; maranéhna boga ceuli pikeun ngadangu, tapi teu ngadangu: sabab maranéhna téh kulawarga anu murtad. Yehezkiel 12:1, 2.

Para nabi sadayana satuju silih, sarta sadayana nyarita ngeunaan poé-poé panungtungan; jeung nalika Kristus nyarita ka urang Yahudi anu sok ngabandungan dina sajarah palayanan-Na, Anjeunna ngutip Yesaya pikeun ngaidéntifikasi urang Yahudi anu sok ngabandungan éta, anu harita keur diceraikeun ti Allah, minangka jalma-jalma anu boga panon pikeun ningali, tapi henteu ningali, jeung boga ceuli pikeun ngadéngé, tapi henteu ngadéngé. Ayeuna, saperti harita, Yehezkiel keur nyanghareupan jalma-jalma anu ngahina tina Adventisme Laodikea, urang Yahudi anu sok ngabandungan dina jaman urang, anu nawarkeun hiji amanat karapihan jeung kaamanan sabagé panolakan kana amanat hujan panungtungan. Yesus diparéntah ku aturan-aturan anu Anjeunna parantos netepkeun dina Firman-Na, ku kituna ramalan-ramalan-Na ogé nuju ka poé-poé panungtungan kalayan leuwih husus batan ka poé-poé nalika Anjeunna nyanghareupan urang Yahudi anu sok ngabandungan éta.

Ku sabab kitu Kami nyarita ka maranéhna ku misil-misil, sabab sanajan maranéhna ningali, maranéhna henteu ningali; jeung sanajan ngadéngé, maranéhna henteu ngadéngé, ogé henteu ngarti. Jeung dina diri maranéhna kacumponan nubuat Yesaya, anu nyebutkeun, Ku ngadéngé maranéh bakal ngadéngé, tapi moal ngarti; jeung ku ningali maranéh bakal ningali, tapi moal nyarima: sabab haté ieu bangsa geus jadi kandel, jeung ceulina laun ngadéngé, jeung panonna ku maranéhna sorangan geus ditutup; bisi iraha-iraha maranéhna ningali ku panonna jeung ngadéngé ku ceulina, sarta ngarti ku haténa, tuluy maranéhna baralik, jeung Kami nyageurkeun maranéhna. Tapi bagja panon aranjeun, sabab éta ningali; jeung ceuli aranjeun, sabab éta ngadéngé. Sabab saéstuna Kami nyebut ka aranjeun, yén loba nabi jeung jalma-jalma bener geus hayang ningali hal-hal anu ku aranjeun katingali, tapi henteu ningali éta; jeung ngadéngé hal-hal anu ku aranjeun kadéngé, tapi henteu ngadéngé éta. Mateus 13:13–17.

Fenomena hiji umat anu ngadéngé, nanging henteu ngadéngé, jeung ningali, tapi henteu ningali, nyaéta ciri hiji umat Allah baheula anu keur dina prosés dipaparin kaliwatan. Fenomena profétis éta mangrupa panggenapan tina nubuat Yesaya ngeunaan kaayaan anu saperti kitu. Saperti halna sakabéh nabi, Yesaya, babarengan jeung Kristus, keur nyarioskeun ngeunaan poé-poé panungtungan.

Dina taun pupusna Raja Uzia, kuring ningali ogé Gusti linggih dina tahta, luhur tur diangkat luhur, sarta jubah-Na ngeusian Bait Allah. Di luhureunana nangtung para serafim; masing-masing boga genep jangjang; ku dua jangjang anjeunna nutupan beungeutna, ku dua jangjang anjeunna nutupan sukuna, sarta ku dua jangjang anjeunna ngapung. Jeung nu saurang sasauran ka nu saurang deui, pokna, Suci, suci, suci, PANGERAN semesta alam; sakuliah bumi pinuh ku kamulyaan-Na. Jeung tihang-tihang panto ngagoncang ku sora nu sasauran téh, sarta éta imah pinuh ku haseup. Tuluy ceuk kuring, Cilaka kuring! sabab kuring binasa; lantaran kuring téh jalma nu biwirna najis, sarta kuring cicing di tengah bangsa nu biwirna najis; sabab panon kuring geus ningali Sang Raja, PANGERAN semesta alam. Tuluy salah sahiji serafim ngapung ka kuring, mawa bara hurung dina leungeunna, anu dicokotna ku capit

tina luhureun altar; Jeung éta bara diteundeun kana sungut kuring, tuluy saurna, Tenjo, ieu geus nyabak biwir maneh; jeung kajahatan maneh geus dicabut, sarta dosa maneh geus disucikeun. Kuring ogé ngadéngé sora Gusti, anu ngandika, Saha anu ku Kami rek diutus, jeung saha anu rék indit pikeun Kami? Tuluy ceuk kuring, Ieu sim kuring; utus kuring. Jeung Anjeunna ngandika, Indit, sarta béjakeun ka ieu bangsa, Maranéh enya ngadéngé, tapi ulah ngartos; jeung maranéh enya ningali, tapi ulah nyurahan. Jieun hate ieu bangsa jadi kandel, jeung beuratkeun ceulina, sarta peureumkeun panonna; bisi maranéhna ningali ku panonna, jeung ngadéngé ku ceulina, sarta ngartos ku haténa, tuluy baralik, sarta disageurkeun. Yesaya 6:1–10.

Yesaya, Yehezkiel, jeung Kristus sadayana ngalambangkeun jalma-jalma anu keur diségél dina poé-poé panungtungan, dina mangsa hujan panungtung, nalika amanat hujan panungtung anu sajati jeung anu palsu keur dipapadukeun, minangka panggenapan tina Habakuk pasal dua. Numutkeun ka Isa, dina jangka waktu nalika ieu digenepan, jalma-jalma bener téh keur “ningali” pasemon-pasemon, anu mangrupa lambang nubuat. Maranéhanana anu “wijaksana” ngartos kana amanat nubuat ngeunaan hujan panungtung, tapi maranéhanana anu dilambangkeun ku urang Yahudi anu sok ngabantah henteu ningali atawa ngadangu, sarta numutkeun ka Yehezkiel maranéhanana ngedalkeun amanat karapihan jeung kaamanan bari ngajawab yén panggenapan tina ramalan-ramalan téh masih jauh kénéh dina mangsa nu bakal datang. Maranéhanana henteu mungkir kana ramalan-ramalan éta; urang Yahudi anu sok ngabantah méré pangakuan ku biwir kana ramalan ngeunaan datangna Al Masih; tapi maranéhanana ngan saukur nempatkeun kajadian éta kana mangsa nu bakal datang anu jauh. Sanajan kitu, Isa ngucapkeun bagja ka jalma-jalma anu bakal “ningali” amanat nubuat dina jamanna.

Dina mangsa Kristus, éta téh pangandika anu sumping dina waktu Anjeunna dibaptis, nalika Roh Suci turun. Turunna Roh Suci dina baptisan-Na ngagambarkeun ti heula turunna malaikat tina Wahyu sapuluh dina 11 Agustus 1840. Turunna ilahi dina salah sahiji éta sajarah nandaan datangna pangandika bebeneran kiwari pikeun jaman éta; pikeun Yesus, éta téh pangandika ngeunaan pupusna jeung hudangna-Na deui, sakumaha dilambangkeun ku baptisan-Na. Pikeun kaum Millerit, éta téh pangandika ngeunaan Islam tina sangsara kahiji jeung kadua anu negeskeun pangandika pangujian tina nubuatan waktu. Duanana éta sajarah saajar jeung datangna pangandika pangujian tina hujan panungtung dina 11 Séptémber 2001. Ku sabab ieu, Sister White nyatet ieu di handap:

“Sakabéh talatah anu dipasihkeun ti taun 1840–1844 kudu dijadikeun kuat ayeuna, sabab loba jalma anu geus leungit pituduhna. Talatah-talatih éta kudu ditepikeun ka sakabéh garéja.

Kristus ngandika, ‘Begja mripatira, amarga padha ndeleng; lan kupingira, amarga padha krungu. Satemene Aku pitutur marang kowe, manawa akeh para nabi lan wong-wong mursid wis kepéngin ndeleng prakara-prakara kang kokdeleng, nanging ora ndeleng; lan krungu prakara-prakara kang kokrungu, nanging ora krungu’ [Mateus 13:16, 17]. Begja mripat-mripat kang ndeleng prakara-prakara kang katon ing taun 1843 lan 1844.

“Eta talatah geus dipasihkeun. Jeung ulah aya reureuh dina ngulang deui talatah éta, sabab tanda-tanda jaman keur kacumponan; pagawean panutup kudu diréngsékeun. Hiji pagawean

anu agung bakal dipigawé dina waktu anu pondok. Moal lila deui hiji talatah bakal dipasihkeun ku panetepan Allah anu bakal ngagedéan jadi sora anu tarik. Tuluy Daniel bakal nangtung dina bagianna, pikeun mikeun kasaksianna.

“Perhatian umat garéja urang kudu dihudangkeun. Urang keur nangtung di tapel wates kajadian anu panggedéna dina sajarah dunya, sarta Sétan ulah nepi ka boga kakawasaan kana umat Allah, nepi ka nyababkeun maranéhna kulem. Kapapaan bakal nembongan dina kakawasaanana. Ayeuna sakumna kudu hudang sarta nalungtik Kitab Suci, sabab Allah bakal nganyatakeun ka jalma-jalma-Na anu satia naon anu bakal kajadian dina mangsa panungtungan. Firman Gusti kudu sumping ka umat-Na dina kakawasaan...”

“Teu anu parantos dipintonkeun ka abdi—yén urang keur saré, sarta henteu terang kana waktu panglongok-Na ka urang. Nanging lamun urang ngarendahkeun diri di payuneun Allah, sarta néangan Anjeunna kalayan sajero-jero hate, Anjeunna bakal kapanggih ku urang.” Manuscript Releases, jilid 21, 436–438.

Amanat anu geus dipralambangkeun ku amanat kayaktian ayeuna ngeunaan Al Masih dina sajarah Kristus, jeung ku amanat kayaktian ayeuna taun 1840 nepi ka 1844, nunjuk ka hareup ka poé-poé panungtungan nalika amanat Millerite diulang deui. Maranéhna anu dina sajarah-sajarah éta dipidangkeun minangka jalma-jalma anu teu mampuh “ningali jeung ngadéngé” “teu nyaho waktu panyoranganna.” Nalika Yesaya ngedalkeun rujukan anu kahiji ngeunaan para utusan tina amanat palsu hujan panungtungan, anu ningali tapi henteu ningali, anjeunna nandaan waktuna nalika mangsa ieu dimimitian, nyaéta mangsa anu ceuk Sister White, “a message of God’s appointment that will swell into a loud cry.” “God’s appointment” ngagambarkeun hiji waktu anu tangtu nalika amanat éta bakal sumping, sarta dina ayat katilu tina Yesaya pasal genep, Yesaya netelakeun éta waktu.

Jeung nu saurang sasambat ka nu saurang deui, pokna: Suci, suci, suci, PANGERAN sarwa balatentara; saalam dunya pinuh ku kamulyaan-Na. Yesaya 6:3.

Nyi White nyatakeun yén nalika para malaikat silih sasauran, “Suci, Suci, Suci” dina petikan anu ku Yesaya ngagambarkeun jalma-jalma anu boga panon, ningali, tapi henteu ningali, éta kaeusi dina tanggal 11 Séptémber 2001.

“Waktu maranéhna [para malaikat] ningali mangsa nu bakal datang, nalika sakuliah bumi bakal pinuh ku kamulyaan-Na, lagu pujian anu pinuh ku kameunangan ngagema ti nu hiji ka nu séjén dina kidung nu merdu, ‘Suci, suci, suci, nyaéta PANGERAN semesta alam.’ Maranéhna sapinuhna wareg pikeun ngamulyakeun Allah; sarta dina payuneun-Na, di handapeun seuri pangestu-Na, maranéhna henteu ngaharepkeun nanaon deui. Dina ngagem citra-Na, dina ngalaksanakeun palayanan-Na sarta nyembah ka Anjeunna, cita-cita maranéhna nu pangluhurna geus kahontal sagemblengna.” Review and Herald, December 22, 1896.

Dina 11 Séptémber 2001, pangégélan saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung, sarta hujan panungtung mimiti nyiram, sarta perdebatan Habakuk mimiti nalika pasemon sapuluh parawan keur diulang deui. Dina éta waktu, nubuat Yéheskiél ngahontal kalaksananaan anu sampurna. Firman nubuat moal deui ditunda, sarta generasi anu nyaksian 11 Séptémber 2001 téh nyaéta

generasi panungtung planét bumi, sabab titingalian dina ahir Adventisme ngumumkeun panutupan waktu kasempetan dina kadatangan Kristus anu kadua. Saksi kadua ngeunaan kanyataan ieu kapanggih dina kitab Lukas, pasal dua puluh hiji.

Saéstuna Kami nyarios ka maraneh, ieu turunan moal sirna saméméh sagala perkara kajadian. Langit jeung bumi bakal sirna, tapi pangandika Kami moal sirna. Lukas 21:32, 33.

Dina Lukas pasal dua puluh hiji, Yesus nétélakeun generasi panungtung dina sajarah bumi. Anjeunna kakara maparin gambaran umum ngeunaan sajarah anu lumangsung sacara maju, ti mimiti karuksakan Yerusalem dina taun 70, nepi ka sajarah Millerite. Satuluyna Anjeunna kaluar tina runtuyan carita anu sacara langsung nangtukeun sajarah nubuatan, tuluy maparin hiji misil anu saukur ngulang deui sarta ngalegaan sajarah nubuatan anu geus Anjeunna pidangkeun. Ku kituna, Anjeunna nyadiakeun dua saksi internal pikeun carita anu sarua, sarta Anjeunna mungkasna ku nangtukeun yén “generasi” anu nyaksian kajadian-kajadian ieu bakal hirup nepi ka mulangna Anjeunna, ku kituna, dina kontéksna, nangtukeun generasi anu dilambangkeun ku saratus opat puluh opat rébu.

Sajarah panyegelan saratus opat puluh opat rébu téh nya éta ngeunaan generasi panungtung, sarta maranéhna henteu ngarasakeun pati, sanajan maranéhna hirup dina mangsa langit jeung bumi kaliwat.

Nanging dinten Gusti bakal sumping sapertos maling dina peuting; dina waktos éta langit-langit bakal musna kalayan sora anu ngageleger pisan, sarta unsur-unsur bakal lebur ku panas anu ngaduruk pisan, bumi ogé jeung sagala pagawéan anu aya di jerona bakal kaduruk nepi ka musna. Ku sabab kitu, lamun sagala ieu bakal dibubarkeun, kumaha saenyana rupa jalma-jalma anu kudu aranjeun jadi dina sagala kalakuan anu suci jeung kasalehan, bari ngarep-ngarep sarta ngagancangkeun datangna dinten Allah, anu dina éta langit-langit anu kaduruk ku seuneu bakal dibubarkeun, sarta unsur-unsur bakal lebur ku panas anu ngaduruk pisan? 2 Petrus 3:10–12.

Kadatangan Kristus anu kadua dilambangkeun dina transfigurasi Kristus.

“Musa di gunung pangrobahan rupina jadi saksi kana kameunangan Kristus atas dosa jeung pati. Anjeunna ngagambarkeun jalma-jalma anu bakal kaluar tina kubur dina waktu kabangkitan jalma-jalma bener. Elia, anu geus diangkat ka sawarga tanpa ngalaman pati, ngagambarkeun jalma-jalma anu bakal tetep hirup di bumi dina mangsa kadatangan Kristus anu kadua, jeung anu bakal ‘dirobah, dina sakeudeung, dina kedipan panon, dina tarompet panungtungan;’ nalika ‘anu fana ieu kudu ngagem kahirupan langgeng,’ jeung ‘anu bisa ruksak ieu kudu ngagem anu teu bisa ruksak.’ 1 Korinta 15:51–53. Yesus disarung ku cahaya sawarga, sakumaha Anjeunna bakal nembongan nalika Anjeunna sumping ‘anu kadua kalina lain pikeun nanggung dosa, tapi pikeun kasalamatan.’ Sabab Anjeunna bakal sumping ‘dina kamulyaan Rama-Na jeung para malaikat suci.’ Ibrani 9:28; Markus 8:38. Jangji Jurusalamet ka murid-murid ayeuna geus kacumponan. Di gunung éta karajaan kamulyaan anu bakal datang dipintonkeun dina wangun leutik,—Kristus Raja, Musa minangka wakil jalma-jalma suci anu geus dihudangkeun, jeung Elia jalma-jalma anu diangkat.” *The Desire of Ages*, 421.

Élia, anu henteu maot, ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu anu henteu maot, jeung Musa ngagambarkeun jalma-jalma anu maot. Dina poé-poé panungtungan, dua golongan éta digambarkeun dina Wahyu pasal tujuh, nya éta saratus opat puluh opat rébu jeung kumpulan anu gedé. Nalika segel kalima dibuka dina Wahyu pasal genep, jalma-jalma anu dipaéhan ku kapausan salila Jaman Poék dipaparinkeun jubah bodas.

“Sareng nalika Anjeunna muka meterai anu kalima, kuring ningali di handapeun altar jiwa-jiwa jalma-jalma anu geus dipaéhan ku sabab firman Allah, jeung ku sabab kasaksian anu dicekel ku maranéhna: sarta maranéhna ngagorowok kalayan sora anu tarik, saurna, Sabaraha lila deui, nun Gusti, Anu Suci jeung Anu Leres, Anjeun can ngahukum jeung males getih kami ka jalma-jalma anu cicing di bumi? Jeung jubah-jubah bodas dipasihkeun ka masing-masing di antara maranéhna [Maranehna dinyatakeun murni jeung suci]; sarta diomongkeun ka maranéhna, supaya maranéhna tetep reureuh heula sakedapan deui, nepi ka sasama abdi-abdi maranéhna ogé jeung dulur-dulur maranéhna, anu bakal dipaéhan saperti maranéhna, jadi lengkep’ [Wahyu 6:9–11]. Di dieu dipintonkeun ka Yohanes rupa-rupa pamandangan anu lain kajadian nyata dina waktu éta, tapi mangrupa hal-hal anu bakal kajadian dina hiji mangsa waktu di mangsa nu bakal datang.” Manuscript Releases, jilid 20, 197.

Para martir marénta iraha Allah bakal ngabales rajapati maranéhna. Saurang martir geus miboga iman Yesus saméméh anjeunna dipaéhan, sabab nya éta pancaran tina iman éta pisan anu ngadorong kapapaan pikeun maéhan anjeunna. Jubah bodas ngagambarkeun kaadilan Kristus, nanging jubah bodas anu dipasrahkeun ka jiwa-jiwa ieu anu geus dipaéhan téh dipasrahkeun ka maranéhna sanggeus martirdom maranéhna. Jubah-jubah éta mangrupikeun lambang kamartiran, lain saukur kaadilan Kristus. Saurang martir geus miboga jubah kaadilan Kristus saméméh anjeunna dipaéhan. Rombongan gedé dina Wahyu tujuh dipasrahkeun jubah bodas, ku kituna ngagambarkeun jalma-jalma anu maot dina pancabaya hukum Minggu anu bakal datang. Ku kituna saratus opat puluh opat rébu dilambangkeun ku Elia, sarta jalma-jalma satia anu maot dina Gusti ku Musa di gunung transfigurasi.

Saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta angkatan anu henteu maot, sarta maranéhna téh angkatan anu ku Kristus keur dirujuk, nyaéta anu hirup nalika langit jeung bumi kaliwat dina Lukas pasal dua puluh hiji.

Urang baris nuluykeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Maéhna Abel téh conto pangheulana tina mumusuhan anu geus dinyatakeun ku Allah yén bakal aya antara oray jeung turunan awéwé—antara Iblis jeung para bawahanana sarta Kristus jeung para pangikut-Na. Ku lantaran dosa manusa, Iblis geus meunang kakawasaan kana umat manusa, tapi Kristus bakal ngamungkinkeun maranéhna pikeun miceun kukna. Iraha waé, ku iman ka Anak Domba Allah, hiji jiwa nolak ngawula ka dosa, amarah Iblis hurung. Hirup suci Abel mere kasaksian ngalawan pangakuan Iblis yén mustahil pikeun manusa nurut kana hukum Allah. Nalika Kain, didorong ku roh si jahat, ningali yén manéhna teu bisa ngadalikeun Abel, anjeunna jadi kacida ambekna nepi ka ngancurkeun nyawana. Jeung di mana waé aya jalma-jalma anu bakal nangtung pikeun ngabéla kabeneran hukum Allah, roh anu sarua bakal dinyatakeun ngalawan maranéhna. Ieu téh roh anu sapanjang sagala jaman geus ngadegkeun

tiang hukuman sarta ngahurungkeun tumpukan suluh pikeun para murid Kristus. Tapi kajahatan-kajahatan anu ditumpukkeun ka para pangikut Yesus téh dihasut ku Iblis jeung pasukanana sabab maranéhna teu bisa maksa anjeunna supaya tunduk kana kakawasaan maranéhna. Ieu téh amarah musuh anu geus dikalahkeun. Unggal syahid Yesus geus pupus minangka anu meunang. Kitu saur nabi, “Maranéhna ngéléhkeun anjeunna [‘eta oray kolot, anu disebut setan jeung Iblis’] ku getih Anak Domba, jeung ku kecap kasaksian maranéhna; sarta maranéhna henteu mikanyaah nyawana nepi ka paéh.” Wahyu 12:11, 9.” Patriarchs and Prophets, 77.